

"LA PETITE MORT"

Simulació artificial de l'expressió d'un orgasme

Pilar Rosado, 2020

L'expressió francesa "la petite mort" ha estat utilitzada per descriure la pèrdua de consciència o esvaniment postorgàsmic que de vegades es produeix. En algunes persones, l'augment de la pressió arterial i la freqüència cardíaca durant l'orgasme produeixen un esforç de tal magnitud que les porta a la pèrdua de la consciència. Els especialistes afirmen que aquest esvaniment en realitat es deu a una sèrie de canvis respiratoris particularment forts que actuen contraient l'aorta. Com a conseqüència d'això, ocorre una hiperventilació (excés d'oxigen en sang) i té lloc una petitíssima isquèmia (falta de reg sanguini al cervell).

S'ha revelat que l'activitat cerebral durant l'orgasme és molt similar en homes i dones. En ambdós sexes, l'escorça orbitofrontal lateral s'apaga. Es tracta de la zona de l'autoavaluació, la raó i el control, i la seva anul·lació mitiga la por i l'ansietat.

Si ens centrem en analitzar l'expressió de la cara de qui experimenta l'orgasme percebem que, en realitat no mirem dolçament als ulls del nostre acompanyant, sinó que el nostre rostre s'embruteix. Segons els investigadors, les cares més comuns de les persones quan arriben al clímax sexual van associades normalment a expressions facials com tancar els ulls, estrènyer la mandíbula, arrufar el nas o separar els llavis. En aquell moment precís s'activen moltes de les regions de cervell que també ho fan quan sentim dolor, per aquest motiu molts d'aquests gestos semblen més expressions de dolor que de plaer.

L'art ha tematitzat l'orgasme des de diferents punts de vista, fent esment explícit o ocult a través de símbols i metàfores. En les diferents cultures se li ha donat importància ritual, s'ha associat amb el maligne o diabòlic, però també amb un acte transcendent i el contacte amb la divinitat.

En relació als avenços tecnològics de la nostra època, els dissenyadors i programadors de robots els estan dotant de sistemes avançats d'interacció com ara la parla natural, la comunicació gestual, la memorització de situacions, llocs i/o persones, i s'estan desenvolupant algoritmes que emulen diferents emocions humanes com tristesa, alegria, por, etc.

Aquests robots androides tenen una aparença idèntica a nosaltres mateixos. Per exemple, el robot anomenat *Geminoid*, a més està equipat amb un sistema d'imitació gestual, sobretot de l'expressió de la cara, que transmet perfectament els diferents estats d'ànim, que a més s'acompanyen amb un to de veu, una gesticulació adequada, etc. El comportament del robot és tan real que els observadors externs arriben a creure, en algun moment, que estan tractant amb persones reals.

Els enginyers estan treballant per incorporar també en els robots la voluntat i el desig i en aquesta situació és pertinent preguntar-se si en el futur serà possible programar a les màquines de manera tan precisa que aconseguixin fer-nos creure que tenen sentiments.

De moment, en el projecte *Prosopagnosia* ens hem proposat emular l'expressió de l'orgasme generant de forma automàtica retrats fotogràfics de persones en èxtasi. Els algoritmes generatius de *Deep Learning* aprenen de les dades i són capaços de desvetllar els patrons de les expressions facials de persones que experimenten un orgasme. Amb ells hem produït noves imatges de persones inexistentes que es troben en aquest estat.

Encara està molt lluny la possibilitat de preguntar-nos si algun dia els androides podran lliurar-se a aquesta bella agonia, sentint que van a explotar mentre perden la noció del temps, però podem afirmar que, per ara, ja han après a simular-ho.